

Διάφορος ἔτι εἶναι ἡ ἔννοια τῆς δὴμώδους παροιμίας· «Ὅσα φέρνει ἡ ὥρα δὲν φέρνει ὁ χρόνος,» καὶ τοῦ Πινδαρικοῦ ῥητοῦ, πρὸς ὃ παραβάλλει ταύτην, «Ἐν δὲ μιᾷ μοίρᾳ χρόνου ἄλλοτ' ἄλλοιαι διαθύσσουσιν αὖραι.»

Ἐσαύτως διάφορος καὶ ἡ «Ἀπ' ἀγκάθι ἔγαίνει ῥόδον καὶ ἀπὸ ῥόδο ἔγαίν ἀγκάθι,» ἀπὸ τοῦ Ὀμπρικοῦ, πρὸς ὃ παραβάλλει αὐτὴν ὁ συγγραφεὺς «Παῦροι γὰρ τοὶ παῖδες ὅμοιοι πατρὶ πέλονται.»

Ἡ δὲ παροιμία «αἱ καλάς οἰκοκυράς ἀνάρεια μελετοῦνται,» σημαίνει ὅτι αὐταὶ σπανίως γίνονται λόγου ὑπόθεσις ἐν δημοσίοις τόποις· ἄρα ἡμαρτημένως παραβάλλεται πρὸς τὸ τοῦ Σολομῶντος· «Γυναῖκα ἀνδρείαν τίς εὐρήσει; τιμιωτέρα δὲ ἔστι λίθων πολυτελῶν.»

Καὶ ἡ παροιμία· «Εἴπ' ὁ γαῖδαρος τὸν πετεινὸν κεφάλαν,» δὲν ἔχει ὁμοιότητα πρὸς τὴν ἀρχαίαν· «ἄνω ποταμῶν χωροῦσι πηγαί.»

Τὰ τοιαῦτα ἁμαρτήματα καὶ ὅσα ἄλλα ὁμοίας φύσεως ὑπάρχουσιν ἐν τῷ περὶ παροιμιῶν εἰς 2 ὑπέπεσεν ὁ συγγραφεὺς ἢ ἐξ ἰδίας ἢ ἐξ ἄλλων ἀπροσεξίας, κελὸν νὰ ἐκλείψωσιν ἵνα μὴ ἀσχημίζωσι τὰ καλῶς ἔχοντα.

Ἀποπερατοῦντες ἐνταῦθα τὸν περὶ τῆς ὑποβληθείσης φιλολογικῆς πραγματείας λόγον οἱ ἀγωνοδίκαι, ἀποφκίνονται ἐν τέλει, ὅτι διὰ πάντας τοὺς εἰρημένους λόγους, ἀποβλέποντες μὲν εἰς τὴν σπουδαιότητα αὐτῶν καὶ τὴν ἄκραν φιλοπονίαν, μεθ' ἧς ὁ συγγραφεὺς συνήγαγε πρῶτον καὶ ἐυσυστηματοποίησε τὴν ποικίλην ταύτης ὕλην, παρορῶντες δὲ τὰ ὀλίγα γλωσσικὰ καὶ ἄλλα ἁμαρτήματα, εἰς 2 ὑπέπεσεν οὗτος εἴτε ἐκ σπουδῆς πρὸς τὸ γράφειν, εἴτε διότι ἀβασανίστως αὐτὰ παρέλαβεν ἐξ ἄλλων, οὐδόλως θὰ ἐδίσταζον ν' ἀποδώσωσιν αὐτῷ ἀμέσως τὸ γέρας, ἂν ἐπέμπετο αὐτοῖς πλήρης ἡ πραγματεία καὶ ἐκ τῆς ἀναγνώσεως ἐπέιθοντο ὅτι πάντα τὰ μέρη αὐτῆς ἐπεξεργάσθη ὁ συγγραφεὺς μετὰ τῆς αὐτῆς φιλοπονίας καὶ ἀκριθείας. Διὰ τὸ ἀτελὲς λοιπὸν τῆς πραγματείας ἀναβάλλουσι τὴν ἀπόδοσιν τοῦ ἄθλου, μέχρις οὗ δυνηθῇ νὰ συμπληρώσῃ καὶ τὰ ἐλλείποντα μέρη καὶ ὑποβάλλῃ αὐτὰ εἰς κρίσιν. Ἀλλὰ νομίζοντες πάλιν ἄδικον νὰ μὴ ἀποδώσωσι καὶ σήμερον ἐνώπιον τῆς σεβαστῆς καὶ φιλομούσου ταύτης ὁμηγύρεως τὴν εἰς τοσαύτην φιλοπονίαν προσήκουσαν τιμὴν, πιστεύοντες δὲ ὅτι οὐ μόνον θέλει συμπληρώσῃ τὰ ἐλλείποντα μέρη, ἀλλὰ καὶ ὅτι ἐν τῇ ἐπιθεωρήσει τοῦ ὅλου θέλει ἐκκαθαρίσῃ αὐτὸ ἀπὸ τῶν δηλωθέντων καὶ ἀπὸ ἄλλων τυχόν ὑπαρχόντων ἐν αὐτῷ ἁμαρτημάτων, καὶ οὕτως ἀποτελεσθὲν θέλει παραδώσῃ ἐν καιρῷ τῷ δέοντι εἰς τὴν δημοσιότητα καὶ τὴν τοῦ κοινοῦ ἀνάγνωσιν καὶ κρίσιν, στεφανοῦσι σήμε-

ρον τὸν συγγραφεὰ τῷ τῆς δάφνης θαλλῷ ἐπευχόμενοι αὐτῷ τὰ κράτιστα.

Οἱ ἐπὶ τοῦ ἀγῶνος·
ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΔΕΣΩΠΙΟΣ.
ΦΙΛΙΠΠΟΣ ΙΩΑΝΝΟΥ.
ΕΥΘΥΜΙΟΣ ΚΑΣΤΟΡΧΗΣ.

Μετὰ τὴν ἀνάγνωσιν τῆς ἐκθέσεως ταύτης ὁ τοῦ Πανεπιστημίου Πρύτανης, λαβὼν τὸ ἐσφραγισμένον δελτίον, ἐν ᾧ ἦτο ἐγκλειστον τὸ τοῦ συγγραφέως ὄνομα, ἀπεσφράγισε τοῦτο καὶ εὗρεν ὅτι συγγραφεὺς τῆς βραβευομένης φιλολογικῆς πραγματείας εἶναι ὁ ἐκ Καλαμῶν φοιτητῆς τῆς φιλοσοφικῆς σχολῆς κ. Νικόλαος Γ. Πολίτης, δι' προελθόντα ἐστεφάνωσεν, ἐπευφημοῦντος τοῦ πολυπληθοῦς ἀκροατηρίου.

ΦΗΛΙΞ ΠΟΘΗΤΟΣ ΔΕΑΙΧΟΣ.

(FÉLIX DÉSIKÉ DEHÉQUE.)

Ἡ ποίησις καὶ ἡ φιλοσοφία πολλάκις τὸ εἶπεν, ὅτι ὁ ἐνάρετος, σπουδαῖος καὶ μετρίοφρων ἀνὴρ ὁμοιάζει τῷ ἴω, τῷ εὐωδιστάτῳ τῶν ἀνθέων ἀλλὰ κατακαλυπτομένῳ ὑπὸ τῶν φύλλων καὶ τῷ διαβάτῳ γνωστῷ γινομένῳ ἀπὸ μόνης τῆς εὐωδίας ἣν ἐκπέμπει. Χθαμαλὸν μὲν παρὰ τὴν γῆν μένει, ἀλλ' ἡ θεία αὐτοῦ ὁσμὴ πληροῖ τὸν πέριξ ἀέρα. Οὕτω καὶ ὁ μετρίοφρων οὐχ ὕψοι ὑπερήφανον τὴν κεφαλὴν, τὴν εὐεργετικὴν ὁμῶς αὐτοῦ ὠφέλειαν αἰσθάνονται πάντες.

Τοιοῦτος ὁ Φήλιξ Ποθητὸς Δεαῖχος (Félix Désiré Dehèque), εἰς οὗ τὴν μνήμην ἀφιερῶμεν τὰς ὀλίγας ταύτας σελίδας τελοῦντες ἐπὶ τοῦ ἀρτίως καλυφθέντος τάφου αὐτοῦ μικρὸν τῆς ὄντως ὕψους ἡμῶν εὐγνωμοσύνης φόρον, διότι ξένον καὶ ἄπειρον ἐννεακαιδεκάετη νεανίαν ὡς φιλόστοργος πατὴρ ὠδήγησεν εἰς τὸ πέλαγος τοῦ βίου, ὡς καλὸς δὲ καὶ γαθὸς διδάσκαλος ἐπὶ ἐπταετίαν ὅλην ἐξεδίδαξε τὴν λατινικὴν καὶ γαλλικὴν γλῶσσαν ἐννέα καθ' ἑβδόμαδα ὥρας εἰς τὴν διδασκαλίαν ἡμῶν δαπανῶν ἀφιλοκερδέστατα, διότι ἀπέναντι τηλικαύτης εὐεργεσίας τὰ μόνα δίδακτρα, 2 πρὸς αὐτὸν ἐτελέσαμεν, ὑπῆρξεν ἡ ὕψος ἡμῶν ἀγάπη καὶ ἡ προσπάθεια ἵνα μηδέποτε φωραθῶμεν ἀνάξιοι τῆς μεγάλης αὐτοῦ εὐνοίας. Ὡς πατέρα πάντοτε ἐσεβάσθημεν αὐτὸν, ὡς ἀγαπητὸν υἱὸν ἀδιαλείπτως ἐκαίνο· ἡγάπησεν ἡμᾶς, ὅθεν ὡς ἀληθοῦς πατὴρ τὸ πένθος ἰσόβιον θέλομεν φέρει ἐν τῇ καρδίᾳ ἡμῶν.

Ἀλλ' ἡμεῖς ὑπὸ τοσαύτης κατεχόμενοι εὐγνωμοσύνης ἐσμέν ἄρά γε οἱ ἁρμάδιοι ὅπως περὶ τοῦ ἐν-

δρὸς γράψωμεν; Ἡ χάρις ἦν πρὸς αὐτὸν ὀφείλομεν ἄρα γε οὐ περιάγει ἑμᾶς εἰς κίνδυνον ἵνα πλείω τοῦ δέοντος τὰς ἀρετὰς τοῦ ἀνδρὸς ἐξάρωμεν; Οὐδεὶς κίνδυνος· καθόσον ἡ μετριοφροσύνη τοῦ φίλου διηνεκῶς μὲν ἐκράτησεν αὐτὸν μακρὰν τῶν ματζίων τιμῶν, εἰ δέ τις λύπη κατέχει ἡμᾶς ἐστίν, ὅτι ἐκείνου μὲν ἡ πολιτεία ὑπῆρξεν ἀληθῶς σωκρατικῇ, ἡμεῖς δὲ κατὰ πολὺ τῇ ἐκείνου ἀξίας ἀπολειπόμεθα ὅπως ἐπαξίως τὴν μνήμην τοῦ διδασκάλου καὶ εὐεργέτου ἡμῶν τιμήσωμεν.

Ὁ Δεσπότης εἶδε τὸ φῶς ἐν Βερσαλίᾳ ἐν ἔτει 1794 ἐν μέσῳ τοῦ ἐπαναστατικοῦ τῇ Γαλλίᾳ σάλλου, ὃ δὲ τῇ ἀνεδυομένης κατὰ τὴν ἡπειρον Εὐρώπην ἐλευθερίας ἀνὴρ, ἐστίν ὁ τὸ πρῶτον ἐν τῇ καρδίᾳ τοῦ νεογνοῦ εἰσδύσας. Παιδίον ἐπαίξεν ἐν τῇ αἰθούσῃ τοῦ σφαιροβολίου (jeu de paume), ἐν τῇ αἰθούσῃ ἐκείνῃ ὅπου, πέντε πρὸ τῆς γεννήσεως αὐτοῦ ἔτη, διεδραματίσθη ἡ αἰμύνητος νύξ τῆς 4 Αὐγούστου 1789, καθ' ἣν τὸ ἀρχαῖον τιμαριωτικὸν σύστημα κατέρρευσε, ἡ δὲ ἀπόλυτος μοναρχία μετὰ τοῦ προνομιούχου κλήρου καὶ τῆς ὑπερφιάλου εὐγενείας, τῶν τριῶν τούτων ἄρπυιῶν, αἵτινες κατεβίβρωσκον τὴν Γαλλίαν, εἰς συντριμμάτα διαμιάς κατέπεσον, ἐκ μέσου δὲ τῶν συντριμμάτων τούτων πελώριος ἠγέρθη ἡ ἐθνικὴ κυριαρχία.

Τὰ δικαιώματα τοῦ ἀνθρώπου (les droits de l'homme), ὑπῆρξαν τὰ βαυκαλίσματα ὑπὸ τὸν ἥχον τῶν ὁποίων ἀπεκοιμίζετο τὸ νεογνόν. Ὅποιαν δ' ἐπιρροὴν ἐνήσκησαν ταῦτα ἐφεξῆς ἐπὶ τοῦ Δεσπότης θέλει ἀποδειχθῇ ἐκ τοῦ φιλελληνισμοῦ ἐφ' ᾧ διεκρίθη ἅμα τῆς ἐθνικῆς ἡμῶν ἐπαναστάσεως ἐκρηγείσης τὸ 1821.

Κατὰ τὰς τῆς πρώτης αὐτοῦ ἡλικίας σπουδὰς διεκρίθη ὁ Δεσπότης, τὰ δὲ ἐγκύκλια τοῦ γυμνασίου μαθήματα ἐδιδάχθη ὑπὸ τὸν Naudet νέον τότε διδάσκαλον εὐτυχήσαντα ὅπως ἴδῃ ἐν τῷ συνακαδημίῳ τῆς Γαλλίας (Institut de France) συμπάρεδρον αὐτῷ τὸν Δεσπότην, κλαίει δ' ὁ γέρων σήμερον τὸν μαθητὴν ποτε καὶ τέως συνάδελφον αὐτοῦ.

Πρὸς τὸν Δεσπότην λίαν ἐνωρὶς ἠνεώχθη τὸ στάδιον, διότι προσληφθεὶς τὸ πρῶτον μὲν ὡς διδάσκαλος τοῦ υἱοῦ τοῦ κόμητος de Montesquieu τότε κλειδούχου (chambellan) Ναπολέοντος τοῦ μεγάλου, εἶτα δὲ μετὰ τὸν θάνατον τοῦ νεανίου κόμητος μείνας παρὰ τῷ πατρὶ ὡς γραμματεὺς, ἠδύνατο ὑπὸ τὴν κραταιάν τούτου προστασίαν, μάλιστα δὲ ὅτε τῇ κομήτῃ de Montesquieu ἀνετίθη ὡς παιδαγωγῷ ἡ ἐπιμέλεια τοῦ διαδόχου, ἠδύνατο λέγομεν ὁ Δεσπότης τυχεῖν λαμπρᾶς τύχης εὐχερῇ εὐρίσκων τὴν ὁδὸν τῶν τιμῶν καὶ τῶν ἀξιομαμάτων.

Ἀλλ' ὁ ἐνάρετος καὶ μετριοφρὼν ἀνὴρ οὐδόλως ἐθιμώθη τὰς ὀψείς· ἡ θέσις αὐτοῦ εἰσήγε μὲν αὐτὸν

ἐν τοῖς μεγάροις τῶν μεγάλων τῆς ὄντως μεγάλης διὰ τὴν Γαλλίαν ἐποχῆς ἐκείνης, ἀλλ' ὁ Δεσπότης ἐκ τῆς θέσεως αὐτοῦ οὐδὲν ἄλλο ὠφελήθη εἰμὴ τὸ εἶναι ἑαυτὸν ἀμέριμον περὶ τὰς ἀνάγκας τοῦ βίου δαπανᾶν δὲ ὅλην τὴν ἀνεσιν αὐτοῦ εἰς περιποίησιν τῶν Μουσῶν, εὐχαριστῶν τῷ Θεῷ ὅτι ἀφροντίς περὶ ἑαυτοῦ ἠδύνατο ἐπιδιδεσθαι τῇ σπουδῇ, καὶ ἰδίως τῇ λατινικῇ καὶ ἑλληνικῇ γλώσσῃ.

Ὁ Δεσπότης συνείθιζεν ἔχειν ἀείποτε ἀνὰ στόμα τὸν ὠραῖον ἐκείνον τοῦ Οὐτργιλίου στίχον·

... Deus nobis hæc omnia fecit.

ὅστις κατήντησεν εἶναι δι' αὐτὸν ὁ κανὼν τῆς καθ' ἅπαντα τὸν βίον αὐτοῦ διαγωγῆς. Αὐτάρκης, καὶ διὰ τοῦτο πλούσιος, διότι ἀληθῶς πλούσιός ἐστιν ὁ ἐν τῷ ὀλίγῳ ἀναπαυόμενος, χριστιανὸς δὲ ἀληθῆς καὶ ἀνυπόκριτος, καὶ διὰ τοῦτο ἐν παντὶ εὐλογῶν καὶ εὐχαριστῶν τῷ Θεῷ, τὰς ὥρας δὲ ἄφινεν αὐτῷ ἐλευθερίας ἢ ἐκπλήρωσις τῶν σπουδαίων αὐτοῦ παρὰ τῷ κόμητι de Montesquieu καθηκόντων ἀντὶ τοῦ δαπανᾶν εἰς χοροὺς, τρυφὰς καὶ δισσκεδάσεις, ὡς οἱ πλείστοι τῶν ἐπὶ τῆς αὐτοκρατορίας νέων, κατηνάλισκεν εἰς τὴν σπουδὴν τῶν δύο τῆς ἀρχαιότητος γλωσσῶν. Οὕτω κομιδῇ νέος κατέστη εἰς τῶν διακεκριμένων ἑλληνιστῶν καὶ λατινιστῶν τῆς ἐποχῆς αὐτοῦ. Λίαν δ' ἐνωρὶς ἐννοήσας ὅτι ἡ τῆς καθομιλουμένης ἑλληνικῆς, μάλιστα δὲ τῆς πρὸ τῆς ἐπαναστάσεως χυδαῖκῆς ἡμῶν γλώσσης ἡ γνῶσις ἦν τὰ μάλιστα συντελεστικὴ εἰς ἀκριβεστέραν τῆς ἀρχαίας κατάληψιν, ἐπεδόθη μετὰ σφοδροῦ ζήλου εἰς τὴν ἐκμάθησιν αὐτῆς, καὶ τοσοῦτον ἐνεβάθυνεν εἰς τὸ πνεῦμα καὶ τοὺς ἰδιωτισμοὺς αὐτῆς, ὥστε ἡμεῖς, εἰ καὶ τὴν καταγωγὴν Ἕλληνας, πολλάκις εὐρέθημεν ἀγνοοῦντες ἰδιωτισμοὺς αὐτῆς ἄριστα ἐγίνωσκεν ὁ Δεσπότης.

Φυσικὸς ὁ λόγος δι' ὃν πᾶς ὅστις ξένου ἔθνους γινώσκει τὴν γλῶσσαν καὶ πρὸς τὸν λαλοῦντα αὐτὴν λαὸν συμπαθεῖ, ἔχει γὰρ κοινὸν πρὸς αὐτὸν ὅ,τι κυρίως συνδέει τοὺς ἀνθρώπους, τὴν κοινωνίαν δηλοτότι τῶν ἰδεῶν. Ἦν ἄρα ἐπόμενον ὅτι ὁ Δεσπότης ἅμα τῆς ἐπαναστάσεως ἡμῶν ἐκρηγείσης ἐμελλε χαιρετίσαι αὐτὴν καὶ ἀσπάζεσθαι τὸ ἔθνος οὗ τὴν γλῶσσαν τοσοῦτον καλῶς ἠπίστατο. Ὑπῆρξεν εἰς τῶν πρώτων φιλελλήνων, ὅτε δ' ἡ κακία τῶν χρόνων ἐστέρησεν ἡμᾶς φίλων ἐν τῇ ἐσπερίᾳ, ὁ Δεσπότης ἐβόλεπε μὲν μετὰ λύπης τὴν ὁσημέραι ἀραιουμένην τῶν φιλελλήνων φάλαγγα διὰ τῶν ἀποσιώσεων τῶν μὲν καὶ τῆς λειψοταξίας τῶν δὲ, ἔμενε δὲ ὅμως σταθερὸς ἐν τῇ τάξει αὐτοῦ, ἐν τῷ τάφῳ κατελθὼν φέρων ἐντιμὸν ἐπὶ τῆς ἀσπίδος τὸ ὄνομα τοῦ φιλέλληνος.

Ὁ Δεσπότης πρῶτον ἔργον θ' ἐδημοσίευσεν ἦν ἡ μετάφρασις τοῦ γαλλικοῦ χάρτου εἰς τὴν καθ' ἡμᾶς γλῶσσαν, ἐξ ἀγαθῆς κινούμενος προθέσεως ὅπως

κοινὴν τοῖς Ἕλλησι καταστήσῃ τὴν γνῶσιν τῶν ἐλευθέρων θεσμῶν· τὴν δὲ μετάφρασιν τυχύτην ἐποίει ἐν ἔτει 1821 ¹⁾.)

Ἄμα τῇ μεταφράσει ταύτῃ ἤρξατο ἐπεξεργάζεσθαι τὸ ἀπὸ τῆς νεοελληνικῆς εἰς τὴν γαλλικὴν λεξικόν, ὃ καὶ ἐξέδοτο ἐν ἔτει 1823, γνωστὸν εἰς τοὺς ἐν ἡμῖν πρεσβύτας τοῖς μὴ ἔχουσι κατὰ τοὺς χρόνους ἐκείνους τὰ μετ' αὐτὸ ἐκδοθέντα τελειότερα.

Τὸ 1823 διὰ διαγωνισμοῦ δημοσίου ἐνεκρίθη ὑφηγητὴς τῆς ἐν Οὐιτουρίγοις (Bourges) ἀκαδημίας, ὀλίγον ὅμως ἔμεινε διδάσκων προτιμήσας τὸν ἐν Παρισίοις βίον, οὐχὶ διὰ τὴν τρυφήν, ἀλλὰ διὰ τὴν τροφήν τὴν πνευματικὴν ἣν παρείχεν αὐτῷ ἡ πρωτεύουσα, μάλιστα δὲ διὰ τὴν μελέτην τῆς νεοελληνικῆς γλώσσης· ἵνα ἔχῃ πλείονα τὴν σχολὴν πρὸς τοῦτο ἐδέχθη τὴν ἄγαν μετρίαν θέσιν τοῦ γραμματέως τῆς τότε μὲν δεκάτης εἴτα δ' ἐβδόμης δημοarchίας τῶν Παρισίων, θέσιν ἐν ἣ διαρκῶς ἔμεινε τεσσαράκοντα καὶ ἐν ἔτη ἀπὸ τοῦ 1827—1868.

Ἐν τῇ θέσει ταύτῃ εὗρομεν αὐτὸν ἄμ' ἀφιχθέντας ἐν Παρισίοις τὸν Ἰανουάριον τοῦ 1837, δι' ἀρχαίου ἐν τῇ πρωτεύουσῃ τῆς Γαλλίας ἐγκατεστημένου συμπολίτου ἡμῶν συστήθεντες τῷ Δεαίχῳ, αἰτησάμενοι πρὸ αὐτοῦ ἵνα γνωρισθῇ μετὰ τινος νέου Ἑλλήνος ὅπως μετ' αὐτοῦ συνδιαλέγεται Ἕλληνιστί. Ἐπτά ὅλα ἔτη ἐν τῷ μελετητηρίῳ τοῦ Δεαίχου τρεῖς τῆς ἐβδόμαδος ἀνὰ τρεῖς ἐκάστην ἐσπέραν ὥρας ἐμὲ μὲν ἐδίδασκε τὴν λατινικὴν συνάμα δὲ καὶ τὴν γαλλικὴν, ὡς ἀπὸ τῆς πρώτης εἰς τὴν δευτέραν τῶν γλωσσῶν τούτων ποιούμενον τὴν μετάφρασιν, ὃ δὲ Δεαίχος ἀπὸ τῆς λατινικῆς εἰς τὴν νεοελληνικὴν τὸ αὐτὸ χωρίον μετέφραζε μετ' ἐμέ. Οὕτω δ' ἐδίδετό μοι ἀφορμὴ ὅπως ἐγὼ, τηλικαύτης ἀξιοθεῖς παρὰ Θεοῦ χάριτος, ἐπιλέγω μετὰ τοῦ Δεαίχου·

... Deus mihi hanc otia fecit.

Ἐν τῇ θέσει ταύτῃ ἀφήκαμεν τὸν Δεαίχον τὸ 1844 μετὰ τὸ τέλος τῶν σπουδῶν ἡμῶν καταλιπόντες τοῦς

¹⁾ ΣΗΜ. ΠΑΝΔ. Ἰδοὺ ὁ τίτλος τοῦ βιβλίου· «Ἡ συνταγματικὴ Χάρτα μεταφρασθεῖσα ὑπὸ τοῦ Γάλλου Φηλίκου Δεαίχου.—Θεὸς ἀνθρώποις σώφροσι νόμος. Πλάτων, ἐπιστ. ἡ. Ἐν Παρισίοις παρὰ τῷ βιβλιοπώλῃ Νοζεράνῳ, εἰς τὴν ἐχθρὴν τοῦ Βολταίρου, ἀρ. ζ'.—Ἀρκά.» Ἰδοὺ δὲ καὶ ἡ ἀφιέρωσις· «Ἀγαθὴ τύχη, τῇ Ἑλληνικῇ λαῶι, τῇ μαχομένῳ ὑπὲρ πίστεως καὶ ὑπὲρ πατρίδος ἀξίως τῶν ἑαυτοῦ προγόνων, ὁ φιλέλλην καὶ φιλελεύθερος Φηλὶς Δεαίχος ἀνατίθησι μετὰ χρηστῆς ἐλπίδος, ὡς ἐνέχυρον τῆς μελλούσης εὐτυχίας, τὴν μετάφρασιν τοῦ πολιτικοῦ ἀριστουργήματος τοῦ σοφοῦ καὶ φιλανθρώπου βασιλέως τῶν Γάλλων.» Προτάσσεται δὲ τῆς μεταφράσεως καὶ προσέμιον διαδηλοῦν τὴν ἀγαθότητα τῆς καρδίας καὶ τὴν πρὸς τὴν Ἑλλάδα, ὡς πρὸς ἰδίαν πατρίδα, στοργὴν τοῦ αἰσιδύμου φιλέλληρος, οὗ τινος καὶ ἡμεῖς ἐξετιμήσαμεν ἐκ τοῦ πλησίον τὰς ἀρετάς. Τὸ ὑπ' ἔψιν ἡμῶν ἀντίτυπον τῆς «Χάρτας», φέρει ταύτην τὴν ἐπιγραφὴν τῇ ἰδίᾳ τοῦ μεταφραστοῦ χειρί· «Πρὸς τὰ μέλη τῆς παρούσης διοικήσεως τῶν Ἑλλήνων εἰς Γόρυν, ὁ φιλέλλην καὶ φιλελεύθερος Φ. Δεαίχος·»

Παρισίους, ἐν τῇ αὐτῇ δὲ θέσει ἐπαναύρομεν αὐτὸν τὸ 1867 μετὰ εἴκοσι καὶ τριῶν ἐτῶν ἀπουσίαν ὅτ' ἐκεῖ πάλιν ἔβημεν οὐχὶ ὅπως ἴδωμεν τὴν μεμιασμένην ὑπὸ τῆς παρουσίας τοῦ τρίτου Ναπολέοντος πόλιν, ἀλλ' ὅπως ἀσπασθῶμεν μίαν ἔτι φορὰν τὸν εὐεργέτην ἡμῶν Δεαίχον, ὡς κατεχόμενοι ὑπὸ τοῦ φόβου, ὅστις δυστυχῶς μετὰ τριετίαν ἐπραγματοποιήθη, μήπως διὰ τὸ γῆρας μὴ ἐπανίδωμεν αὐτὸν ἐὰν ἐπὶ πλέον βραδύνωμεν, ἐβραδύνωμεν δὲ τοσοῦτον ἀπὸ ἔτους εἰς ἔτος ἐλπίζοντες ὅτι ἡ Γαλλία ἤθελεν ἀποβάλλει τοῦ θρόνου τὸν τοσοῦτον καταισχύναντα καὶ ἐκφυλῆσαντα αὐτὴν δυνάστην, μετὰ τῆς πτώσεως τοῦ εἰποίου συνέπεσε καὶ τοῦ Δεαίχου ὁ θάνατος συμβὰς ἐν Etretat (Seine Inférieure) τὴν 5/17 Δεκεμβρ. 1870 κατὰ τὸ ἐβδομηκοστὸν ἔβδομον τῆς ἡλικίας αὐτοῦ ἔτος, ἐν θάνατον, διὰ τὰ ἀτυχήματα τῆς Γαλλίας, μόλις πρὸ ὀλίγου ἐμάθομεν ἐξ ἐπιστολῆς τοῦ Ἑγγέρου πρὸς ἡμᾶς.

Καὶ ὅμως ὁ εἰς τὴν λίαν μετρίαν ταύτην θέσιν ἀπλοῦ γραμματέως δημοarchίας ἀνὴρ ἦν ὁ πρὸ ἐτῶν πολλῶν μέλος τοῦ συνακαδημίου τῆς Γαλλίας (Académie des inscriptions et belles lettres,) ἦν εἰς τῶν μᾶλλον διακεκριμένων φιλολόγων, ἦν ὁ μεταφραστὴς καὶ σχολιαστὴς τῆς Ἀλεξάνδρου τοῦ Δυκόφρονος, τοῦ, κατὰ τὴν ὁμολογίαν τῶν φιλόλων, ποιημάτων ἀπάντων σκοτεινοτάτου, ἦν ὁ μεταφραστὴς καὶ σχολιαστὴς τοῦ Πινδάρου, ἔργον ὃ ἔσπεψε κατὰ τὸ 1853 ἔτος ἡ γαλλικὴ ἀκαδημία (Académie Française,) ἦν ὁ συγγραφεὺς πληθύος πρωτοτύπων ἄρθρων ἐν τῇ ὑπὸ τοῦ Schnitzler ἐκδομένη ἐν cyclopedie des gens du monde, ἦν ὁ πρὸς τὴν ἀκαδημίαν διὰ δύο σπουδαίων ἐκθέσεων εἰσηγησάμενος τὰ περὶ τῶν ἔργων τῆς ἐν Ἀθήναις γαλλικῆς σχολῆς, ἦν ὁ μεταφραστὴς τῆς ἑλλ. ἀνθολογίας τῶν ἐπιγραμμάτων εἰς τόμους δύο, ἦν ὁ καὶ δι' ἄλλων πολλῶν ἔργων τῷ φιλογολικῷ κόσμῳ καὶ τῇ Γαλλίᾳ χρήσιμος καὶ τὰ μάλα γνωστὸς γενόμενος.

Ἀρκεῖ νομίζομεν ἡ ἀντιπαράθεσις τῆς θέσεως τοῦ γραμματέως δημοarchίας πρὸς τὴν ὑψίστην, τὰ μάλα ἐπιζήλον καὶ ὀλιγίστοις προσίτην τοῦ μέλους τοῦ συνακαδημίου τῆς Γαλλίας, ὅπως γένηται καταφανὴς ἡ μετριοφροσύνη τοῦ ἀνδρός, ὡς τὸ μόνον ἀγαθὸν ἐν τῷ κόσμῳ θεωροῦντος τὴν ἐνάσκησιν τῆς ἀρετῆς, τὴν τελειοποίησιν τῆς ψυχῆς διὰ τῆς μελέτης τῶν μεγάλων συγγραφέων, τὴν οἰκιακὴν εὐδαιμονίαν, τὴν μετ' ὀλίγων ἐκλεκτῶν φίλων συναναστροφὴν, τὴν μετάδοσιν τῶν ἀρετῶν αὐτοῦ πρὸς πάντα ὅστις τύχει πλησιάζει καὶ σχετισθῆναι πρὸς αὐτόν. Ἦν ἀληθῶς, ὡς ἐν ἀρχῇ εἵπομεν, ἵον εὐωδέστατον πληρῶν εὐωδίας πνευματικῆς τοὺς περὶ αὐτὸν καὶ, ὡς ἐφήφταν οἱ πάλαι Ἀθηναῖοι περὶ Ζήνωνος τοῦ Κιτιέως· «*Ἐν παντὶ ἀνὴρ ἀγαθὸς ὧν διετέλεσε καὶ*

τοὺς εἰς σύστασιν αὐτῶ τῶν νέων πορευομένους παρακαλῶν ἐπ' ἀρετῇ καὶ σωφροσύνῃ παρόρμημα πρὸς τὰ βέλτεστα, παράδειγμα τὸν ἴδιον βίον ἐκθεῖς ἅπασιν, ἀκόλουθον ὄντα τοῖς λόγοις οἷς διαλέγεται.»

Ἐν τῇ θέσει ταύτῃ τῇ τοσοῦτον, ἡμῖν μάλιστα τοῖς ὑψηλοφρονοῦσιν Ἕλλησι, ταπεινὴν, ὁ εὐεργετικὸς Δεσὶχος ἀνέπτυξε πᾶσαν αὐτοῦ τὴν δραστηριότητα εἰς τὴν ἐπιμέλειαν τῆς δημοτικῆς ἐκπαιδεύσεως, αὐτὸς διοργανίζων τὰ τοῦ λαοῦ σχολεῖα, αὐτὸς ἐπιστατῶν, αὐτὸς ὁδηγῶν καὶ συμβουλεύων τοὺς διδασκάλους, αὐτὸς διὰ βραβείων καὶ ἐνθαρρυντικῶν λόγων, μάλιστα δὲ διὰ τοῦ πρὸς τὰ παιδία προσήνου καὶ μελιχίου αὐτοῦ τρόπου προτρέπων καὶ ἐνθαρρύνων αὐτὰ ἐπ' ἀρετῇ. Ἀπόδειξιν τῆς σωτηρίου ἐπὶ τοῦ λαοῦ τῆς περιφερείας τῆς ὑπὸ τὴν πατρικὴν διοίκησιν τοῦ Δεσάρχου (λέγομεν ὑπὸ τὴν διοίκησιν αὐτοῦ, διότι αὐτὸς ἦν ὁ ἀληθὺς καὶ πράγματι τοῦ δήμου τούτου προϊστάμενος, ὡς πολλάκις ἐγενόμεθα αὐτόπται μάρτυρες τοῦ σεβασμοῦ ὃν οἱ δημάρχοι ἀπέδιδον αὐτῷ, ὥστε βλέπων τις τοὺς δημάρχους καὶ τὸν πρεσβύτην Δεσάρχον πλησίον ἀλλήλων καὶ μὴ γινώσκων τίς ἡ ἐκάστου θέσις ἤθελεν ἐκλάβει τοὺς προϊσταμένους ὡς ὑπαλλήλους τοῦ Δεσάρχου), περιοχῆς, ἔχομεν ἐναργεστάτην, ὅτι κατὰ τὰ ἐπ' ἐσχάτων οἰκτρὰ καὶ ἀνόσια ἐν Παρισίοις τελεσθέντα μόνον τὸ διαμέρισμα τῆς ἐβδόμης δημαρχίας ἔμεινεν ἐν ὅλῳ καθαρὸν καὶ ἀμίαντον.

Σπουδαῖα μὲν πάντως τὰ ἔργα τοῦ Δεσάρχου ὧν ἐμνήσθημεν, δι' ἡμᾶς ὁμῶς τοὺς Ἕλληνας ἔχομεν σπουδαιότατα τὰ ἑξῆς: α') Τὴν μετάφρασιν εἰς τὴν καθ' ἡμᾶς γλῶσσαν τοῦ περὶ καθηκόντων τοῦ Σιλβίου Πελλίκου, (*dei doveri degli uomini di Silvio Pellico*), ἐν ᾧ διαλάμπει ἡ ἀγνοία τῇ ἠθικῇ καθ' ἣν δεῖ πολιτεύεσθαι τὸν ἄνθρωπον, ἔργον εἰς ὃ συνειργάσθη ὁ κοινὸς αὐτοῦ τε καὶ ἡμῶν φίλος Βλαδίμηρος Βρουνέτος ὁ ἐκ Πρέσλης (*Wladimir Brunet de Presles*), μέλος καὶ οὗτος τοῦ συνακαδημίου τῆς Γαλλίας καὶ διάδοχος τοῦ Hase εἰς τὴν ἑδρὰν τῆς νεοελληνικῆς γλώσσης: β') Πραγματεῖαν περὶ τῆς ἑλληνικῆς προφορᾶς: καὶ γ') Τὴν ἐκθεσιν αὐτοῦ ὡς εἰσηγητοῦ τῆς ἐν ἔτει 1864 διορισθείσης ἐπιτροπῆς ὑπὸ τοῦ ἐπὶ τῆς δημοσίας ἐκπαιδεύσεως ὑπουργοῦ τῆς Γαλλίας ἵνα γνωμοδοτήσῃ κατὰ τίναν προτιμότερον δεῖ προφέρειν τρόπον, εἰ μὲν κατὰ τὸν ἐν τῇ ἐσπερίᾳ Εὐρώπῃ ἐπικρατοῦντα τοῦ Ὁλλανδοῦ Ἑράσμου, εἰ δὲ κατὰ τὸν ἡμέτερον.

Τὸ ζήτημα τοῦτο φαίνεται τὰ μάλιστα ἀφτεῖον ἡμῖν τοῖς Ἕλλησιν ὡς μὴ δυναμένοις καὶ νοῆσαι πῶς ἐστὶ δυνατόν ἄνδρας ἀνθρώπινα ὧτα ἔχοντας ὑπομένειν ἀκούειν τοῦ Ὁμήρου τὰ ἔπη ἀπαγγελλόμενα οὕτω

«Μένιν ἀείδῃ τεὰ Πηλεΐάντεω Ἀχιλλεύος κτλ.»

ἐὰν δὲ τύχῃ μάλιστα καὶ πολλῶν διφθόγγων σύνοδος, τότε δὴ τότε ἡ βαρβαροφωνία ἀφόρητος, ὡς ἐν παραδείγματι:

«Οἷοι Τρώιοι ἵπποτ' ἐπιστάμενοι πεντίοιο.»

ἐν Εὐρώπῃ ὁμῶς ὁδᾶξ ἔτι ἀντέχονται τῆς πάνυ ἑρασμίας ταύτης ἑρασμικῆς προφορᾶς.

Πολλὴν βεβαίως ἤθελέ τις ἐλέγξει ἡμῶν τῶν Ἑλλήνων ματαιότητα καὶ ἐπιπολαιότητα εἰ ποτε ἰσχυρίζομεθα ὅτι προφέρομεν ὡς οἱ ἐπὶ Ὁμήρου ἢ ἐπὶ Πλάτωνος Ἕλληνες, ἔχοντες μάλιστα ὡς παράδειγμα ὅτι καὶ τὴν σήμερον διαφόρως τὴν γαλλικὴν προφέρουσιν οἱ τῆς Νορμανδίας κάτοικοι παρὰ τοὺς τῆς Προβηγκίας, ὅ,τι ὁμῶς βεβαιότατόν ἐστιν, ὅτι καὶ ἡ τῶν Κυπρίων φερ' εἰπεῖν προφορὰ διαφέρει ἐν μέρει τῆς τῶν Τραπεζουντίων, αἱ δ' ἐκτέρων τῆς τῶν Ἡπειρωτῶν, οὐχ ἥττον ὁμῶς εὐκόλως πρὸς ἀλλήλους Ἕλληνες πάντες συνεννοούμεθα, οὐδαμοῦ δ' Ἑλλάδος γῆς εὐρηταί τι τμήμα τοῦ Ἑλληνισμοῦ λαλοῦν ὡς οἱ τοῦ Ἑράσμου ὁπαδοὶ ἀξιοῦσιν. Ἀπόδειξις ἄρα ὅτι εἰ καὶ ἀναμφήριστον, ὅτι καὶ παντὸς ἔθνους ἡ γλῶσσα διὰ χρόνου ὑφίσταται τινὰς ἀλλοιώσεις, ἐκ τῶν ἀλλοιώσεων ὁμῶς τούτων οὐδὲ τὸ παράπαν ἔπεται ὅτι καὶ ἡ διαδοχὴ τοῦ γένους ἐξέλπειν. Οὕτως ἀναμφισβήτητον ὅτι γνησιότερα προφορὰ τῆς ἑλληνικῆς ἐστὶν ἢ ἡ χρώμεθα οἱ Ἕλληνες, ὡς δὲ παρὰ τοῦ Ἑράσμου ἤθελεν ἐλεγχθῇ ὁ ἀξιῶν ὅτι ὁ ἀπαγγέλλων τοῦ Σαικσπέρου τὰ δράματα ἢ τοῦ Ῥαβελαι τὰς σκτύρας ἄλλως παρ' ὅπως οἱ καθ' ἡμᾶς Γάλλοι καὶ Ἀγγλοὶ, ἀπαγγέλλει ταῦτα ὀρθότερον τῶν συγχρόνων συμπολιτῶν αὐτῶν, εἰ καὶ βεβαιότατον ὅτι πρὸ τριακοσίων ἐτῶν, ὅτε οἱ μνημονευθέντες συνέγραφον, ἄλλως καὶ Γάλλοι καὶ Ἀγγλοὶ ἐπρόφερον παρ' ὅ,τι οἱ σήμερον, οὕτω πολὺ ἀπέχει τῆς ἀληθείας καὶ τὴν λογικὴν βιάζει ὁ ἐμμένων ὅτι ὁ Ἑράσμος παρὰ τὰ ὀλλανδικὰ ἔλη ὡς ἐκ θείας τινὸς ἐμπνεύσεως ἀνεῦρε τὴν γνησίαν τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων προφορὰν, οἱ δὲ κατ' ἄμεσον ἐκείνων διαδοχὴν ἀπόγονοι, εἰ καὶ ἐν χώραις τοσοῦτον ἀλλήλων ἀφεστώσαις ὅσον ἡ Τραπεζοῦς τῶν Κυθέρων, καὶ ἡ Κύπρος τῆς Ἡπείρου διετηρήσαμεν μὲν τὴν ἐννοιαν τῶν αὐτῶν λέξεων καὶ ὁμοίως πάντες αὐτὰς προφέρομεν ἀλλὰ τοῦτο ἐκ συνθήματός τινος, εἰ καὶ οὐδὲ τὸ παράπαν σχεδὸν πρὸς ἀλλήλους κοινωνοῦντες, μάλιστα δεκάτῃ τοῦ μακροῦς τῆς δουλείας τοῦ ἔθνους ἡμῶν χρόνους, δι' οὗ συνθήματος μετεβάλομεν ὁμοθημαδὸν πάντες τὴν προφορὰν.

Καὶ ἡ ἐπιτροπὴ μὲν εἰσηγουμένου τοῦ Δεσάρχου ἐγνωμοδότησε περὶ τῆς καθ' ἡμᾶς προφορᾶς τῆς ἑλληνικῆς γλώσσης, ἡ ἀντίδρασις ὁμῶς τῶν ἀνὰ πᾶσαν τὴν Εὐρώπην σχολαστικῶν κατώρθωσεν ὅπως ἀναβληθῇ ἔτι ἡ λύσις τοῦ ζητήματος. Ἀλλὰ τοῦτο δὴ κατωρθώθη ὑπὸ τοῦ Δεσάρχου. Τὸ 1840 κομίδῃ

νός, ὁ Αἰμίλιος Ἐγγερος (Emile Egger) διαπρέψας ἐν τῷ ὑφηγητικῷ διαγωνισμῷ τῆς Σορβόνης διωρίσθη ὑφηγητὴς εἰς τὴν ἑδρὰν τῆς ἑλληνικῆς φιλολογίας, ἧς τακτικὸς καθηγητὴς ἦν ὁ τότε γέρον Βοασσονάδης ὁ πάνυ (Boissonade). Ὁ Ἐγγερος ἦν ἐκ τῶν μάλα συνήθων τῷ Δεαίχῳ, ἐν τῷ οἴκῳ τοῦ ὁποῦ εἰσχετίσθημεν καὶ διὰ στενωπάτης συνεδέθημεν ἀπὸ τοῦ 1837 φιλίας.

Ὁ Δεαίχος προέτρεπε τὸν Ἐγγερον ὅπως παρὰ κινδυνευμένην κατατολμήσῃ κεινοτομίαν ἀναβαίνειν τὴν ἑδρὰν, ἣν δὲ αὕτη ὥστε καταλιπὼν τὴν τετριμμένην καὶ δύσσηχον ἐρασμιανὴν προφορὰν ἄρξῃται τῶν παραδόσεων αὐτοῦ προσφέρων καθ' ἡμᾶς τοὺς Ἕλληνας. Ὁ Ἐγγερος ἐδίσταζε τὸ κατ' ἀρχὰς, πολὺ μῆρος ὁμῶς φύσει καὶ ἐκτοτε ὑπεμφαίνων εἰς ὁποῖας ἡ τόλμη ἤθελε φέρει αὐτὸν ἀνακαλύψει περὶ τὴν ἑλληνικὴν φιλολογίαν, ἔχων μάλιστα καὶ τρεῖς τοὺς ὠθεῦντας αὐτὸν πρὸς τὸ ἐγχείρημα φίλους, τὸν Δεαίχον τὸν ἐκ Πρέσλης Βλαδίμηρον Βρουνέτον καὶ ἐμὲ, ἀπεφάσισε τὴν ἀπόπειραν ἀναδεχόμενος ἐμοῦ ἵνα προπαρασκευάσω τὸν Ἐγγερον ἐν τῇ καθ' ἡμᾶς προφορᾷ.

Ἐνταῦθα ὄντος μοι τοῦ λόγου ἐξέστω μοι ὅπως δημοσίᾳ ἐκφράσω τὴν πολλὴν χάριν ἣν ὀφείλω τῷ ἐν τοῖς πρώτοις τῶν ἑλληνιστῶν τῆς Εὐρώπης Ἐγγέρῳ. Δοθείσης τῆς περὶ ἐκγυμνάσεως εἰς τὴν καθ' ἡμᾶς προφορὰν ἀφορμῆς προσδιωρίσαμεν μετὰ τοῦ Ἐγγέρου ἵνα τὰς ἀπὸ τῶν μετὰ τοῦ Δεαίχου μελετῶν μου τρεῖς ἐτέρας τῆς ἐβδομάδος ἐσπέρας συμμελετῶμεν ἑλληνικὴν φιλολογίαν. Οὕτως ἤρξάμεθα μεσοῦντος τοῦ ἔτους 1840 καὶ ἐξηκολουθήσαμεν μέχρι τέλους σχεδὸν τοῦ 1844. Εἰς τὸν Ἐγγερον ὀφείλω τὰς ὀλίγας φιλολογικὰς γνώσεις ἃς ἐκτησάμην, αὐτῷ λοιπὸν καὶ τὴν ὁμολογίαν τῆς πολλῆς χάριτος δημοσίᾳ ἐκτίω.

Ὁ Ἐγγερος λοιπὸν ἤρξατο ἐν μηνὶ Νοεμβρίῳ τοῦ 1840 τῶν ἀπὸ τῆς ἑδρας ἐν τῇ Σορβόνη παραδόσεων αὐτοῦ προσφέρων τὸν Ὅμηρον καὶ τὸν Ἀριστοτέλη ὡς ἡμεῖς. Καὶ πολὺς μὲν ἐγένετο τότε λόγος ἐπὶ τῇ κεινοτομίᾳ ταύτῃ, ἀλλ' ὁ εὐσταθὴς Ἐγγερος ἐνέμεινε τῇ ἀποφάσει, οὕτω δὲ τριακονταετία ἤδη πλήρης παρήλθεν ἀφ' ἧς ἀπὸ τῆς ἐν Γαλλίᾳ ἀνωτάτης ἑδρας τῆς ἑλληνικῆς φιλολογίας ἐξωστρακίσθη ἡ ἐρασμιανὴ προφορὰ καὶ ἐγκαθιδρύθη ὀριστικῶς ἡ καθ' ἡμᾶς τοὺς Ἕλληνας, τότε πρώτην φοράν καθ' ἅπασαν τὴν Εὐρώπην.

Καὶ ἂν τοῦτο καίμῳ κατ' ὀρθοῦ ὁ Δεαίχος ἦν ἄξιος τῆς πολλῆς ἡμῶν τῶν Ἑλλήνων εὐγνωμοσύνης.

Ἀλλὰ καὶ ἡ ἑλληνικὴ κυβέρνησις τὰς πρὸς τὴν Ἑλλάδα ἐκδουλεύσεις τοῦ Δεαίχου ἀνεγνώρισεν ἀπονείμασα αὐτῷ πρὸ χρόνων ἱκανῶν τὸν χρυσὸν σταυρὸν τοῦ τάγματος τοῦ Σωτῆρος, ὡς καὶ ἡ πα-

τρίς αὐτοῦ Γαλλία εἰμίπασε διὰ τοῦ παρσώμου τῆς λεγεῶνος τῆς τιμῆς.

Καὶ τοιοῦτος μὲν ὁ ἀνὴρ, τὰς δὲ ἐν οἴκῳ ἀρετὰς αὐτοῦ σιωπῶμεν ἵνα μὴ ἡ ἀγία αὐτοῦ ψυχὴ πάθῃ κατὰ τὴν φιλοτιμίαν ὅτι ἀνασύρομεν τὸ οἰκογενειακὸν παραπέτασμα ὅπως καὶ τοῖς ἐπὶ δεξιῶμεν ὁποῖος ἦν ὁ ἐντὸς τοῦ οἴκου σύζυγος καὶ πατήρ. Σιωπῶμεν λοιπὸν μακαρίζοντες ἡμᾶς αὐτοὺς ὅτι ἐπὶ ἐπτὰ ἐνικυτοὺς ὅλους ἀνεπνέομεν τὴν γαλήνιον τοῦ οἴκου τούτου αὔραν ἐν αὐτῷ δ' ἐδιδάχθημεν οἶον δεῖ εἶναι τὸν σύζυγον καὶ πατέρα.

Ἐπ' ἣν ἡ ἐνάρετος σύζυγος τοῦ Δεαίχου Βικτωρία, ἡ δὲ μονογενὴς αὐτοῦ θυγάτηρ Ἐλισάβετ καταγλαΐζει τὸν οἶκον τοῦ Ἐγγέρου, ἐν ᾧ σύζυγος αὐτοῦ γενομένη μετήγαγε τοῦ πατρὸς καὶ τῆς μητρὸς αὐτῆς τὰς ἀρετὰς.

Υἱὸν οὐκ ἐκτήσατο ὁ Δεαίχος ἀλλὰ δύο ἔσχε θετούς υἱοὺς ὡς καὶ δύο χώρας ὡς πατρίδας ἠγάπησε, τὴν Γαλλίαν καὶ τὴν Ἑλλάδα. Καὶ τῇ μὲν μεγάλῃ Γαλλίᾳ μέγαν υἱὸν θετὸν κατέλιπε τὸν γαμβρὸν αὐτοῦ Αἰμίλιον Ἐγγερον, τῇ δὲ μικρᾷ Ἑλλάδι τὸν μικρὸν συγγραφέα τῶν ὀλίγων τούτων σελίδων, ὅστις θαλεροῖς δακρύοις λείβει τὸν τάφον αὐτοῦ σπονδὴν ταῦτα τῷ νεκρῷ σπένδων αἰωνίου εὐγνωμοσύνης.

N. I. ΣΑΡΙΠΟΛΟΣ.

Α Λ Λ Ο Θ Ι.

Τρομερωτάτης ἀταξίας θέατρον γίνεται πᾶσα ἑδρα νομαρχίας εἰς τὴν Ἱρλανδίαν ἐν καιρῷ συνεδριάσεως κακουργοδικείου· νομίζεις ὅτι ἡ παρουσία τῆς δικαιοσύνης, ἀντιπροσωπευομένης ὑπὸ τῶν δύο σεβασμίων φεικτοφόρων τῶν προεδρευόντων τὰ δύο δικαστήρια, εἰς ἄλλο δὲν συντελεῖ ἢ εἰς παραδίαισιν πάντων τῶν νόμων. Ἐνόσω διαρκεῖ τὸ κακουργοδικεῖον πληθος ταραχοποιῶν καὶ ἀέργων κατακλύουσι τοὺς δρόμους· δέρονται, ὑβρίζονται, καὶ ἐν τοσούτῳ οἱ κλέπται ὠφελοῦμενοι ἀπὸ τῆς τόσης ἀταξίας εἰσέρχονται ἐπιτηδεύως εἰς τὰς οἰκίας, ἀδειαζοῦσι τὰ ἐρμάρια, ἀπογυμνάνουσι τὰς ἱματιοθήκας, ὑπεξαίρουσι τὰ ζῶα καὶ τὸ ἐσπέρας μεθοκοποῦσιν. Ὑπὸ τοὺς ὀφθαλμοὺς αὐτοὺς τῶν δικαστῶν, ἐντὸς αὐτοῦ τοῦ δικαστικοῦ περιβάλλου πράττονται ἀναφανδὸν κακούργήματα· διὰ τοῦτο καὶ ἀστυνόμος καὶ ὑπαστυνόμος καὶ κλητῆρες ἀδιακόπως τρέχουσιν ἄνω καὶ κάτω ὅπως συλλάβωσι τοὺς κακουργοῦντας. Τὰ καθ' ἑξαμηνίαν ἀνανεούμενα ταῦτα ὄργια τῆς παραλυσίας καὶ ὀκνηρίας, κοσμοῦνται ἐνίοτε καὶ διὰ φόνων. Ταῦτα δὲ πάντα συμβαίνουν τὴν 10' αἰῶνα, τὸν αἰῶνα τοῦ πολιτισμοῦ, καὶ ποῦ; ἐν τῇ Μ. Βρετα-